

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 32

11. srpna 2019

Cena: 8 Kč

Ekumenická patnáctka

Ten nadpis pamětníkům trochu připomíná někdejší slavnou soutěž amatérských filmařů, kteří točili na film 16 mm. S Brněnskou šestnáctkou ovšem nemá článek žádnou souvislost kromě Brna, kde dne 15. července v 15 hodin začala oslava 15 let od založení Domu důstojného stáří.

Pro mnoho lidí nepředstavuje 15 let dlouhou dobu, ale všichni potvrdí, že starším lidem utíká čas náramně rychle, takže se zejména v zařízení pro seniory velmi hodí slavit i půlkulatá výročí. Tentokrát se podařilo – dokonce bez nějakého úsilí – dodržet také při oslavě ekumenickou koncepci. A to je dobře, protože základ v křesťanském přístupu

koncert zatím poměrně málo známého, ale výtečného mladého sboru Choirchestra. Tvoří ho velmi mladí studenti a absolventi několika brněnských fakult. Bezchybné hudební vystoupení tohoto amatérského tělesa lze vysvětlit tím, že má profesionální vedení nadšené sbormistryně (která v této funkci působí také v opeře brněnského

Předseda Židovské obce v Brně JUDr. Kanarek při své srdečné děkovné zdravici.

a v otevřenosti všem konfesím patří mezi klíče úspěchu celé organizace Betanie, z. ú. Na té radostné akci se totiž u mikrofonu kromě úvodu bývalého starosty městské části Maloměřice a jeho pokračovatelky paní starostky Liptákové vystřídal pan předseda Židovské obce Brno, duchovní Církve československé husitské, katolický kněz i farář Evangelické církve augsburského vyznání. Pan Rentzsch s chotí k nám vážili dlouhou cestu z Lipska, aby předali pozdravy našich partnerů a symbolický keramický dárek. Aniž se předem domlouvali nebo nějak koordinovali své zdravice, vycházeli všichni, dokonce i představitelé „civilního sektoru“, ze symbolu Božího světla šířeného jako vyzáření lásky k bližním. A protože byly jejich srdečné projevy stručné, mohl začít včas také

ND). Mají široký repertoár, jehož nosnou část zřejmě tvoří chrámová hudba. I na tomto vystoupení jí byla věnována nejdelší první část. Následovala moravská písní tvorbou ve velmi pěkné úpravě a závěr – izraelské písně v hebrejštině – měl veliký ohlas nejen u početných posluchačů z řad Židovské obce (sedmi zdejších obyvatel i návštěvníků), ale u celého publika. Už proto, že jejich strhující rytmičnost dobře kontrastovala s velebností a jímavou poetikou předchozích částí. Z neobyčejně skromných začátků se Betanie (s celou svou paletou poskytovaných služeb) rozrostla na dnešní stovku pracovníků! Těm, spolu s vedením, samozřejmě patřily ty největší díky a přání, aby se mohli s Boží pomocí těšit na mezníky budoucího vývoje.

Pavla Váňová

Náboženská obec Přepeře si připravuje nové členy

Obec Přepeře u Turnova, o které existuje první záznam již z roku 1323, má v současnosti sice jen 900 obyvatel, ale má čilou náboženskou obec vzniklou před 91 lety. Poměrně velká účast na bohoslužbách, na kterých jsou z poloviny děti, svědčí o příkladné péči a zájmu rodičů o jejich duchovní život. Na bohoslužbě dne 28. července rozvinul kazatel bratr V. Lorenovicz, zastupující faráře na dovolené, úvahu na verše knihy Genesis o prosbě prarodce Abrahama k Hospodinu, aby nezatracoval lid kvůli nespravedlivým. Po Abrahamových přimlouvách se ukazuje, že Bůh je prosbám a modlitbám otevřený, a proto nemáme ani my umdlévat ve svých zámě-

rech. Poučení nacházíme u Ježíše, který nás naučil modlitbě k našemu Pánu s důvěrou v jeho pomoc. Podobná vytrvalost jako u Abrahama se osvědčila i přepeřským věřícím, kteří se neúnavně starají nejen o svůj stánek, ale také o své členy tak, že pomáhají starším spoluobčanům a především vychovávají novou generaci. Nejstarší členka sestra Běla se v duševní svěžesti dožívá devadesáti dvou let, nejmladší ve sboru je dvouměsíční holčička Zoe. Bohoslužbu uzavřela vhodně vybraná píseň „Důvěřuj se v Pána“ a přátelské setkání na přílehlé zahradě. Snažení v této náboženské obci si zaslouží obdiv. K tomu lze jen přát,

aby se jí s Boží pomocí podařilo zvládnout všechna předsevzetí.

Čestmír Jan Holeček

Výroční kalendář Blahoslav 2020

Vážení čtenáři, co můžeme od jubilejního kalendáře očekávat a proč vychází? Jako vždy nabízí praktické informace, potřebné pro každodenní život naší církve, tedy kalendárium a schematismus, kde najdete potřebné kontakty na naše představitele, instituce a náboženské obce. Kromě toho zde však naleznete zajímavé a čtivé texty padesáti autorů, kteří na stránkách kalendáře projevili svoji osobitost, originalitu, upřímnou víru, touhu po pravdě, spravedlnosti i křesťanských ctnostech. Celek jejich příspěvků jsme rozdělili do tří částí. V té úvodní, věnované 100. výročí naší církve, se zamýšlejí zejména akademici Husitské teologické fakulty, kteří se dokážou vyjádřit se vzácnou stručností, výstižností a myšlenkovou kázní. Uvažují o důležitých otázkách, souvisejících se vznikem a identitou naší církve, s naším přesvědčením a hodnotovými postoji. Ukazují nám svůj úhel pohledu, zrale předestírají souvislosti, podepření svou živou a stále se obnovující vírou.

K lidské přirozenosti náleží někam patřit, někde se cítit doma, vědět o živé generační štafetě, o tom, že naši předkové následovali Ježíše Krista. A proto ve druhé části nacházíme vyprávění duchovních i laiků, hovořících o osobních prožitcích a vztazích. Zazní vzpomínky, přichází nám na mysl vědomí generační návaznosti. Vybavujeme si, co prožili naši rodiče a prarodiče. Odráží se zde století historie církve se svými vzepětími, vrcholy, ale také krizemi a tragédiemi. Svědectví o víře má mocnou sílu. Není snad nic pozoruhodnějšího, než lidská duše, ozářená Božím světlem, Ježíšovou láskou a milosrdenstvím. Ve třetí části literárních příspěvků jsou nabízeny texty prozaické i povznášející verše křesťanské poezie. Dobrou vizitkou našich věřících je kultivovaná mateřština, silné příběhy. V předkládaných textech vnímáme hodnotové zakotvení autorů, které je pro nás posilou, povzbuzením. Nescházejí však ani humorné polohy. Ukázky z křesťanské literární tvorby členů naší církve dokazují, že mezi námi je mnoho talentovaných tvůrců, kteří jsou schopni čtenáře oslovit, zaujmout i pobavit. Věřme a doufáme, že výroční kalendář Blahoslav zaujme výstižností napsaného a splní vaše očekávání.

Olga Nytrová a Václav Strachota

Výstava Ženy ve válce

Břehy úchvatného Ženevského jezera, které je současně největším jezerem Švýcarska i Francie, poskytl v minulém měsíci prostor výstavě zaměřené na příběhy žen, jejichž životy nějakým způsobem ovlivnila válka. Na panelech pozoruhodné expozice „*Women in war*“,

Autor: Marianne Eijdersten/WCC

kteřou zde zorganizoval Mezinárodní výbor Červeného kříže společně s National Geographic, se představily ženy coby aktivistky, bojovnice, vůdkyně, ale i matky a také ty, které zažily a přežily válku.

Expozice byla varováním před běžnými zjednodušujícími pohledy a stereotypy, které ženy často vidí

jen jako oběť, a poukázala na nesmírně komplexní a složité role, do kterých vstupují. Výstava je součástí širšího projektu nazvaného „Válka ženy“ a klade si za cíl upozornit obyvatele Ženevy na situaci žen, kterých se dotkly válečné konflikty, na potřebu věnovat jim náležitou pozornost a také pomoc. Expozice nahlédla rovněž do historie a připomněla dnešnímu člověku, jak to s ženami vypadalo v této oblasti dříve, kdy byly mnohdy nuceny postarat se samy o domácnost a vychovávat děti, ale také podporovat zbrojení domácí prací či plnit role ošetřovatelek na frontách a zachraňovat tak cenné životy mužů. Je nasnadě – ukazuje výstava – že ženy jsou základem stability v oblastech zasazených konflikty a udržují pospolu nejen své rodiny, ale i celé komunity a vposledku i národy.

Světová rada církví v této souvislosti apeluje na všechny lidi dobré vůle, aby se připojili ke kampani „Čtvrtky v černém“ (viz ČZ 17/2019) a přispěli tak k dosažení světa bez násilí, zbraní a znásilňování, které tak často válku provází.

Z webu www.oikoumene.org
přeložila a upravila redakce

Představení v Sázavském klášteře

Vážení a milí přátelé, srdečně zveme na další reprízu hry Basilejský koncil, která se uskuteční v sobotu 17. srpna ve 20 hodin v Sázavském klášteře. Vstupné dobrovolné, výtěžek půjde na obnovu fresek. MNŠ

Masarykovo okénko

Tomáš (Garrigue) Masaryk, hledání...

Když Tomáš dosáhl čtrnáctého roku věku, rozhodl otec, aby se učil řemeslu. Přes jeho nechuť poslal jej otec do Vídně, aby se vyučil na zámečníka. Tomáše jednotvárná práce ubíjela a když mu spolubydlící ukradli knihy, v nichž si rád četl, utekl zpět domů. Tentokrát jím byla Čejč, kam se rodiče museli přestěhovat z Hodonína. Rozkurážený otec však nechtěl nečinně přihlížet tomu, jak jeho syn zahálí. Dal jej okamžitě do učení k panu Benešovi, světaznalému a zcestovalému mistru kovářskému. Nebýt učitele klavíru, pana Ludwiga, který jednoho dne potkal Tomáše vlekoucího směrem ke kovárně putnu s vodou, snad by Masaryk dosáhl v kovářině mistrovského gradu. Leč pan Ludwig zasáhl a milý Tomáš se brzo poroučel z kovárny pryč. Takřikajíc rovnýma nohama skočil Tomáš přímo mezi pedagogy. V čejkovické škole, kde býval před několika lety premiantem, stal se z něj učitelský pomocník. A protože s noblesou přehlížel počouchlostí studentů, kteří tak rádi (dodnes!) škádlí své učitele, nepovyšoval se nad ně, pomáhal jim s doučováním, brzo si jej studentičci oblíbili. Jen s kolegy učiteli měl Tomáš, coby „učitelský novic“ problémy. Když odmítl již poněkolkáté políbit, podle ustáleného zvyku, „vznešenou ručku“ manželky i dcery jednoho z profesorů, získal pověst kverulanta a rebela.

A když pak katolicky vychovávaným starším žákům vykládal o tom, že Slunce stojí a kolem něj kolotá Země, bylo zle. Na Tomáše si na faře stěžovaly rozzlobené maminky, neboť to přeci farář říkal jinak. Země stojí a Slunce vychází a zapadá, cestující po obloze. Bůh suď, že se nakonec Tomáše zastali samotní otcové malých žáčků, kteří doporučili mladičkému pomocnému učiteli, aby „na ty baby nedal“, a řekl jim to, klukům, podle pravdy. V jeho dalším životním kroku hrála roli církev. Byl to pater Satora, který Tomášovi zpřístupnil svou knihovnu a učil jej i klasickým jazykům, jenž mu navrhl, aby postoupil o stupeň výš. Gymnázium v Brně! Tomášovi se zatajil dech. Právě v Brně, středisku tehdejší Moravy, v nové a důstojné budově gymnázia měl Tomáš strávit několik let. Bouřlivých i chudých... Vždyť hned začátkem října (v říjnu tehdy škola začínala!) jeho prvního studijního roku zbývalo Tomášovi na měsíc sedmdesát krejcarů. Těch pár zlatých, kterými jej na cestu vybavili chudí rodiče nebo pater Satora, se brzo rozplynulo v zakoupených školních pomůckách, zejména pak knihách. U bytného dostával Tomáš jen velmi prostou snídani a prádlo. Bydlení jej přišlo měsíčně na celé dva zlaté! A tak začal dávat tzv. kondice. A když na chleba nebylo, kupoval si k jídlu „hromady“ švestek,

neboť těch bylo všude „mraky“ a byly „za babku“. Tomáš studoval pilně. Latinu, češtinu, němčinu, dějiny starověku, matematiku, přírodopis. A našel si i oblíbeného učitele. Kněze Matěje Procházku. Procházka byl poctivý katolický pater, silně sociálně citící, zajímavější se zejména o tehdy v Evropě ožehavou dělnickou otázku. Hodný a vzdělaný katecheta byl Tomášovi silnou oporou i s tím, že nakonec musel jen s velikou bolestí v srdci přijmout fakt, že jeho milovaný student začal odmítat chodit ke zpovědi. Chudému studentu vstoupil do života opět Pán Bůh. Alespoň tak to později Masaryk cítil. Protože tehdy nebyly školní třídy věkově vyvážené, mohli vedle sebe sedět chlapičci jedenáctiletí i šestnáctiletí. A co se národnosti týče? Němci, Češi, Židé, Moraváci, prostě „celorakouský sběr“. Jeden z menších kluků, jedenáctiletý Frantík Le Monnier, silně napadající na nohu a studentík nijak valných výsledků, se s Tomášem skamarádil. A jeho otec Anton Le Monnier, samotný policejní prezident města Brna, učinil z Tomáše vychovatele. Tak jako kdysi Seneca, nyní se i Tomáš stal o synka bohatých rodičů. A Monnierova přízeň mu otevřela cestu k „jistějšímu chlebu“. A zanedlouho Monnier vytáhne mladého Masaryka z velkého průšvihů. Ale o tom až příště.

© Martin Chadima

Stanovisko zástupců Ústavu dějin umění AV ČR

ve věci diskutované obnovy Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí
(adresované primátoru hl. m. Prahy MUDr. Zdeňku Hřibovi a členům Rady hl. města Prahy; 28. června 2019)

Vážení pane primátore, vážené členky a členové Rady hl. města Prahy, obracíme se na Vás jako představitel odborných umělecko-historických institucí a vysokoškolských pracovišť ve věci diskutované obnovy Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. V poslední době aktivně zastánců obnovy výrazně stouply a my - v obavách, aby již dříve vyslovené a odborně podložené argumenty nezapadly ve vzrušené atmosféře - chceme znovu připomenout důležitá a bohužel opomíjená fakta, která v často zjednodušených či dokonce zavádějících prohlášeních nezaznívají. Celá záležitost má jak svou ideovou, či spíše ideologickou rovinu, tak rovinu odbornou, památkovou a umělecko-historickou. Obecně se však dotýká kulturního principu úcty k naší minulosti, obavy z manipulace historického vědomí, a proto musí každé rozhodování v této věci zohlednit zásadní, neautentický a moderní zásah do cenné podoby historického centra hlavního města Prahy.

Od zastánců obnovy reprezentovaných Společností pro obnovu mariánského sloupu opakovaně slyšíme, že sloup byl vztyčen po ukončení třicetileté války na památku úspěšné obrany Starého a Nového Města proti švédským obléhatelům na samém konci války v roce 1648. Toto tvrzení však opomíjí řadu dalších okolností, které vznik a vnímání sloupu v době jeho vzniku a v průběhu času ovlivnily. Zastánci vůbec nepřihlíží k tomu, že umělecké dílo - jímž Mariánský sloup nepochybně byl - na sebe navrstvilo řadu významů, které jsou dány historickými, kulturními, lokálními i uměleckými okolnostmi jeho vzniku. Tuto vrstvu významů, které se váží k Mariánskému sloupu, nelze pro jejich aktuální promlouvání do současné debaty opomenout a rádi bychom je stručně shrnuli.

Mariánský sloup přikázal císař Ferdinand III. postavit na Staroměstském náměstí a výslovně si přál, aby byl proveden podle vzoru vídeňského sloupu stojícího od roku 1647 před jezuitským kostelem na náměstí Am Hof. Při vysvěcení vídeňského sloupu císař zasvětil Panně Marii jako vládkyni a patronce sám sebe, své potomky, lid rakouských zemí a vojsko. Náboženský akt se tak posunul do roviny politicko-ideologické deklarace. Když císař žádal o použití formy vídeňského sloupu v Praze, přenesl tak do českého prostředí stejné ideové koncepty. V Praze však tato nábožensko-politická deklarace tzv. rakouské zbožnosti (pietas Austriaca) začala žít vlastním životem, a to zejména díky místu zvolenému pro stavbu sloupu. Rozhodně nebylo vybráno náhodou. Prostor Staroměstského náměstí je totiž místem mimořádné historické paměti. Stavbou sloupu se Habsburkové chtěli vypořádat s jejím podstatným dílem a deklarovat zde své vlastní vladařské nároky i rekatolizační program, jehož symbolem se zde stala postava Panny Marie. Aktuálního genia loci prostoru náměstí vytvářely v prvé řadě dvě dominanty: radnice, tedy politické centrum Starého Města pražského fungující zde od středověku, symbolizující v devíze Praga caput regni autoritu města, kterou Habsburkové od 16. století systematicky omezovali. Na opačné straně náměstí se tyčilo další místo střetu - kostel Panny Marie před Týnem, chrám utrakvistické církve mající své kořeny v českém husitství. Po Bílé hoře byl z průčelí kostela svržen kalich - symbol utrakvismu a nahradila jej socha Panny Marie. Instalace těchto, a dalších monumentů v pro-

storu Staroměstského náměstí tedy znamenala proces rituální očisty města a země od nekatolické minulosti a ztělesňovala zahájení symbolické rekatolizace tohoto klíčového prostoru. Tento exkurz zřetelně vypovídá o tom, že mariánský

sloup představoval již v okamžiku svého vzniku triumfální výraz habsburské monarchistické ideologie opírající se o program militantní katolické protireformace. Tento ideologický koncept zdaleka přesahoval rámec pouhé paměti na úspěšnou obranu Starého a Nového města v roce 1648. Tomuto radikálně rekatolizačnímu významovému programu odpovídala i podoba jednotlivých soch Mariánského sloupu: Panna Marie na vrcholu byla zpodobena jako tzv. Panna Marie Neposkvrněného početí, která byla symbolem obnovy (v českém prostředí často násilné) katolické víry. Andělé, umístění v přízemí sousoší, byli zpodobeni v boji s ďáblu a dalšími příšerami. Ty byly jako bytosti temna a zla v dobové symbolice a aktuálním protireformačním kontextu chápány jako pokoreni nekatolictví „kacířů“. Tedy stejně, jako političtí nepřátelé Habsburků - tj. české nekatolické stavy poražené na Bílé hoře. Pražský Mariánský sloup tedy nebyl jen memoriální památkou, ale také symbolem expanzivní habsburské katolicko-protireformační propagandy. V tomto kontextu je zřejmé, že v žádném případě nemůže fungovat jako deklarace ekumenického smíření mezi církvemi.

Vedle těchto historických a kulturních argumentů proti obnově mariánského sloupu stojí dále důvody čistě praktické. Od zastánců obnovy slyšíme, že nový sloup bude kopií barokní památky. K tomu, aby bylo možné vyrobít kopii původního originálu je však zapotřebí jeho podrobná obrazová a fotografická dokumentace, případně musí dochované zbytky barokní památky poskytnout dostatek podkladů pro zhotovení kopie. Bohužel ani dochovaná dokumentace, ani zbytky originálu tuto možnost nenabízejí. Zobrazení na grafických listech jsou velmi nepřesná a fotografie zhotovené před destrukcí sloupu jsou jen pohledy z dálky nedovolující rekonstrukci detailů. Částečně je dochována jen postava Panny Marie a jedna andělská skupina, další dvě jsou pro kopii díky velmi torzálnímu dochování nepoužitelné a poslední z nich je opět nevhodná protože jde o volnou repliku či spíše napodobeninu zničeného barokního originálu, pořízenou v 19. století. Kopírovat tedy není podle čeho. Výsledná tzv. kopie tak má vůči svému baroknímu vzoru jen minimální autentický vztah. Argumentovat proto úctou k významné barokní památce a její obnovou je tedy zcela liché a nepravdivé. Zamýšlené dílo je novým, současným vstupem do historického prostředí města a jako takové by mělo být posuzováno. Jakkoliv je otázka kvality uměleckého díla subjektivně definovaná, přesto s rozhodností opřenou o naši profesionální zkušenost oprávněně tvrdíme, že podoba soch není v žádném případě taková, aby obstála v náročném prostředí Staroměstského náměstí. Pokud by se instalovala, stala by se jen zcela nevhodnou, banální atrakcí.

Vážení pane primátore, obracíme se na Vás s výzvou, aby příslušné orgány města nepřipustily tzv. obnovu Mariánského sloupu v podobě navrhované Společností, která je kontroverzním podnikem plánovaným pro mimořádně citlivé místo veřejného prostoru města. Jistě lze v dnešní době (např. digitálních rekonstrukcí) hledat jiné, důstojné prostředky připomenutí existence a celé škály významů této památky. Jako zástupci odborné obce věříme, že budete našemu apelu věnovat pozornost a samozřejmě nabízíme podrobnější doložení našich argumentů.

Zamyšlení - Každá kapka vody se počítá

Vzhledem k aktuálnímu letnímu období asi nikoho nepřekvapí vyšší teploty a méně srážek, nicméně letošní začátek léta se zdál být extrémním. Stav sucha se stále prohlubuje, vodních zdrojů ubývá a teploty mnohdy dosahují výší, při kterých již není možné vykonávat běžné každodenní činnosti a které mohou být pro některé skupiny obyvatel vyloženě nebezpečím. Situace je již očividná i pro lidi, kteří před ekologickými otázkami dlouhodobě zavírali oči. Až nyní si mnozí všimají, jaký je rozdíl mezi městskými ulicemi se vzrostlými stromy, a ulicemi bez špetky zeleně a tím pádem i stínu. Ti osvícenější vlastníci zahrad a správci parků přestali se sekáním trávy, aby zamezili jejímu úplnému spálení.

Zamyšlení se nad důležitostí řešení této závažné situace je záležitostí nejen vrcholných představitelů z řad politiků, výzkumníků, ekologů a organizací, ale také každého z nás. Mnohdy je dobré udělat alespoň malý krok a především začít sám u sebe. Mezi takové kroky či aktivity patří napří-

klad projekt, který aktuálně hojně koluje po sociálních sítích, s příznačným názvem Kbelík vody do přírody. Projekt bojuje proti plýtvání a upozorňuje na fakt, že každá kapka vody se v dnešní době počítá. Hlavní myšlenkou zmíněné aktivity je to, že se každý jedinec snaží, především v rámci své domácnosti, sesbírat neznečištěnou vodu, která by jinak otekla do kanalizace. A není to nic složitého. Stačí umístit do dřezu či umyvadla nádobu, nad kterou pak můžeme kupříkladu oplachovat zeleninu a ovoce nebo do ní přidat nedopité zbytky vody i čaje. Kbelík se zachráněnou vodou se pak využije k zalití blízkého stromu, keře či květiny. Leckterí jedinci mohou být překvapeni, kolik vody sesbírají.

Právě počín, jako je tento, a mnohé obdobné aktivity se mohou na první pohled zdát malicherné až nedůležité, ale opak je pravdou. Čím větší počet lidí se rozhodne k činění těchto malých kroků, tím efektivnější budou. Jde především o to se změnou začít a udělat první krok. **Josefina Hudcová**

Ústřední rada vyhlašuje
vyhledávací řízení na pozici

přednosta I. odboru ÚÚR - naukového.

Kvalifikační předpoklady:

Aktivní členství v ČČSH

Kněžské svěcení

Doktorát z oboru teologie

Komunikační a organizační schopnosti

Předpokladem je uzavření služebního poměru na min. 0,5 úvazku.

Bližší informace poskytne sekretariát br. patriarchy.

Přihlášky s osobním životopisem a vyjádřením motivace a zájmu

o tuto pozici je možné zasílat na adresu ustredni.rada@ccsh.cz do 31. srpna 2019.

Zprávy

Vzácná návštěva

Dňa 21. 7. slúžili bohoslužbu v Bratislave traja kňazi našej cirkvi. Kázaním poslužil emeritný patriarcha Jan Schwarz, modlitbami farár Jiří Vohryzka z Viedne a liturgoval náš biskup Jan Hradil.

V naplnených priestoroch modlitebni, po spoločnej večeri Pána, príslušníci cirkvi kládli br. Schwarzovi rôzne otázky a patriarcha si rád spomenul na začiatky v Třebíči a v Náměšti n. Oslavou, ale i v úrade patriarchy. Spomenul tiež na svoju literárnu činnosť, na päť kníh a veľa článkov i články publikované v Č. zápase, ktoré vždy podpíše ako člen NO Bratislava – za to mu členovia NO pod'akovali. Pripomenul, že ako člen NO Bratislava, keď mu to zdravotný stav dovolí, rád opäť príde. Pri pohostení sme sa dozvedeli, že farár Jiří Vohryzka s manželkou Christínou prežíva v tomto týždni 40. výročie manželstva.

DR Bratislava

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 12. 8. 2019, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 13. 8. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

středa 14. 8. 2019, 17.00
Josef Popelka – varhany
Miroslav Lopuchovský – flétna
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, G. Ph. TELEMAN, M. MARAIS

středa 14. 8. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
soubor historických nástrojů
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

čtvrtek 15. 8. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Ilona Slavíková – mezzosoprán
J. S. BACH, C. FRANCK, G. BIZET, A. DVOŘÁK

pátek 16. 8. 2019, 17.00
František Šťastný – varhany
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, J. PACHELBEL, D. BUXTEHUDE, C. FRANCK

pátek 16. 8. 2019, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboje
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 17. 8. 2019, 17.00
PRAŽSKÉ DECHOVÉ KVINTETO
Jan Machat – flétna
Jurij Likin – hoboje
Vlastimil Mareš – klarinet
Miloš Wichterle – fagot
Jan Vobořil – lesní roh
W. A. MOZART, L. VAN BEETHOVEN, G. BIZET, J. HAYDN

sobota 17. 8. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 18. 8. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Hana Jonášová – soprán
L. VIERNE, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, F. SCHUBERT

neděle 18. 8. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
soubor historických nástrojů
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

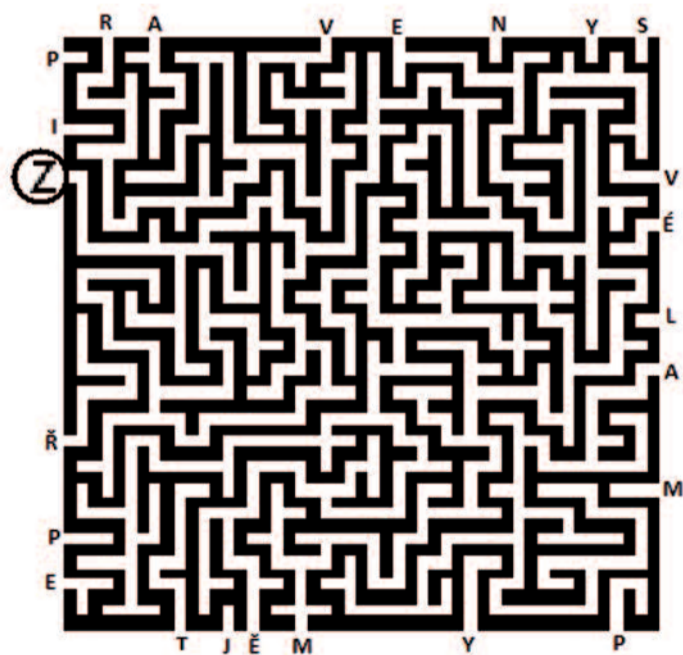
Změna programu vyhrazena.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Výzva k bdělosti

Kdy znovu přijde Pán Ježíš, nikdo neví. Proto musíme být stále připraveni. Pro získání dnešní tajenky musíte začít od zakroužkovaného písmenka „Z“, projít bludiště a od místa, kde z něj vyjdete, přečíst všechna písmenka ve směru hodinových ručiček.

(Řešení z minulého čísla: Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích). **Jana Krajčířiková**

MAN IN BLACK

Autor kresby: Tomáš Altman

